

အထွေထွေအကယ်အတွက်

၀၈၆၀

မိုးရေချိုးခံရ

ဒီ နိ င်း - ယ ခ် နိး

Shin Aung Mye Thazan

မပဲငါမဝင်ရ

ဒီတုန်းက တာတေမြို့မှာ ကျောင်းနေတုန်းဗျ။ ရှစ်တန်း လောက်ထင်တာပဲ။ ကျုပ်က မြို့ကျောင်းတက်တုန်းက အမေ့ရဲ့ အစ်ကို ဘကြီးရဲ့အိမ်မှာ နေရတာလေဗျာ ဘကြီးက အမေ့ရဲ့ အစ်ကိုလို့ မပြောရဘူး။ ကျုပ်အမေလိုပဲ ဝက်သားချက် လွတ်ကောင်းတာ။

ကျုပ် ဝက်သားကြိုက်မှန်း သိလို့ထင်တယ် ဘကြီးက ကျုပ်ကို ဝက်သားမကြာ မကြာ ချက်ကျွေးတာဗျ။ ဘကြီးချက်တဲ့ ဝက်သားနီချက်၊ လွတ်ကြောင်းတာ ဘကြီးက လူပျိုကြီးဆိုတော့ အိမ်မှာ သူ့ဟာသူပဲ ချက်တာလေဗျာ။ လျှော်တာ ဖွပ်တာကတော့ နာမိုးနီးလို့ ခေါ်တဲ့ ကုလားမတစ်ယောက် ခေါ်ထားတယ် ။

ဘကြီးက တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့သူဆိုတော့ တစ်ခါတလေတော့

လည်း ပျင်းမှာပေါ့ဗျာ။ ရွာလေးတွေဘက်ကို တစ်ခါတလေ သွားလည်တတ်တယ်။

"တာတေ ... မင်း သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက် ရွာပြန်မှာလား"

ဘကြီးတော့ ဆိုင်းမဆင့် ပုံမဆင့်ကြီး မေးလိုက်တာဗျ။

"ဘကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့တုံး"

"မင်းရွာမပြန်ရင် ဘကြီး မင်းကို ခေါ်သွားမလို့"

"ဟင် ဘယ်ကိုတုံး ဘကြီး"

"ဘကြီး ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ၊ ဘဂျမ်းဆိုတဲ့ကောင် အသက်ကတော့ ဘကြီးထက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်ကြီးတယ်၊ ဘဂျမ်းတို့ ရွာက ကုန်းတန်းလို့ခေါ်တယ်။ ကုန်းခေါင်ခေါင်ကြီးပေါ့ကွာ၊ မိုးရွာမှ ရေ မြင်ရတဲ့ သဲချောင်းလေးတွေတော့ ရှိတယ်ကွ။ ဒါလည်း မိုးတွင်းလောက်ပဲ ရေမြင်ရ တာကွ၊ ပူပြီဆိုရင် လွှတ်ပူပြီး အေးပြီဆိုရင် လွှတ်အေးတဲ့ ရွာပေါ့ကွာ"

ကျုပ်က ဘကြီးပြောတဲ့ ကုန်းခေါင်ခေါင် ရွာကြီးဆိုတာကို တော်တော် လေး စိတ်ဝင်စားသွားတာ။

"ဒီကနေဆိုရင် တော်တော်ဝေးလား ဘကြီး"

"ဒီကနေ မန်ကျည်းတန်းကားကိုစီးပြီး မန်ကျည်းတန်းမှာ တစ်ညအိပ်ရမယ်၊ နောက်နေ့မနက် စောစောထပြီး လှည်းငှား သွားရမှာကွ"

"မန်ကျည်းတန်းမှာက ဘကြီးအသိရှိလား"

"ဟာ ရှိတာပေါ့၊ တာတေရ၊ မန်ကျည်းတန်းမှာလည်း ဘကြီးသူငယ်ချင်း သုံးယောက် ရှိတယ်။ အရပ်ရှည်ရှည်ကောင်ကြီး ဘစောရယ်၊ အရပ်ပု ပြတ်ပြတ်နဲ့ ကျော်ပုဆိုတဲ့ ကောင်ရယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနဲ့ ကရင်

ကြီးရယ်လေကွာ"

"သွားလေ ဘကြီး၊ ကုန်းတန်းက ပြန်လာတော့မှပဲ ကျုပ် ရွာကို ပြန်မှာ ပေါ့"

"အေး ... ဒါဆိုရင် ဟန်ကျတာပေါ့ကွာ၊ ဘကြီးလည်း ငယ်သူငယ်ချင်း တွေကို သတိရလို့ပါကွာ"

"သွား ... သွား ... ဘကြီး ကျုပ်လိုက်ခဲ့မယ်"

"အေး အေး ဒါဆိုရင် ဘကြီး စီစဉ်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီကြားထဲ ကုန်းတန်း က လူကြုံတွေ့ရင်လည်း ဘဂျမ်းကြီးဆီကို မှာလိုက်မှာပေါ့ကွာ၊ အင်း မှတ်မိ သေးတယ်ကွာ၊ ဘဂျမ်းတို့ရွာက မြစ်တွေ ချောင်းတွေနဲ့လည်း မနီးတော့ ဘ စောတို့ ကရင်ကြီးတို့က ဘဂျမ်းကို တွေ့တာနဲ့ တန်းစကြတာကွ"

"ဟင် ဘယ်လိုစတာတုံးဗျ ဘကြီးရ"

"မန်းမနီး ရေဝေး

ကန်ရေသောက် မြက်ခြောက်စား

ပြားခလောက်ဆွဲ"

လို့ စတာကွ။

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

ဘကြီးပြောတဲ့ မန်းမနီးရေဝေးကို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဆိုကြည့်ပြီး သဘောကျသွားတာမျိုး။

ကျောင်းစပိတ်တဲ့နေ့မှာပဲ ဘကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မန်ကျည်းတန်း ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ ကြတာဗျ။ မန်ကျည်းတန်းကားက ဒေါ့ဂျစ်အစုတ်ကြီးဗျ။ ဒါပေမဲ့ အင်ဂျင် ကတော့ အကောင်းသား၊ တောလမ်းမှာ လမ်းကလေး နည်းနည်းသာလို့ ကတော့ ဝီးခနဲ ဝီးခနဲနေအောင် ဆွဲတော့တာမျိုး။

တောလမ်းဆိုတော့ ထမင်းဆိုင်တွေဘာတွေ ဘယ်ရှိမှာတုံးဗျာ။
ထမင်းစားချိန် လောက်ကျတော့ ရွာကြီးတစ်ရွာရဲ့ အပြင်ဘက်က အကြော်
တဲကြီးတစ်လုံးရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးတယ်။

ဘူးသီးကြော်နဲ့ ငှက်ပျောကြော်ကြီးတွေမှ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။
ရေနွေးကြမ်းကလည်း ကောင်းပါတိသနဲ့။ ကျုပ်ဖြင့် ဘူးသီးကြော် နှစ်ခု
ဆက်တိုက်စားပစ်လိုက်ရောဗျို့။

"နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့ ဒီရွာကို ဘာရွာခေါ်တုံးဗျ"

ဘကြီးက ကျုပ်တို့နဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်းမှာ လာထိုင်ပြီး အကြော်စားတဲ့ အ
ဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မေးတာဗျ။

မျက်ခုံးမွေးတွေရော နှုတ်ခမ်းမွေးတွေရော ဖြူနေတဲ့ အဘိုးကြီးက
အံသွားလေးနဲ့ အကြော်ကို ကြိတ်ဝါးရင်းက ...

"ဒါကျတ်ချောင်းလေဗျာ၊ ရွာတောင်ဘက်မှာ ကျတ်ချောင်းလို့ခေါ်တဲ့
တောင်ကျ ချောင်းလေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ လူတော့ အားကြီးစားတာ၊ တစ်နှစ်
ကို နှစ်ယောက်တော့ အနည်းလေးပဲ ကိုယ့်လူရေ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ သတိနည်းကြလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ"

မျက်ခုံးဖြူ အဘိုးကြီးက သူ့မျက်ခုံးဖြူဖြူကြီးတွေကို ပင့်လိုက်ပြီး ...

"ဒီလိုတော့လည်း ဟုတ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ လူဆိုတာ သေမှာ ကြောက်ကြ
တာချည်းပဲ ကိုယ့်လူရဲ့ ကျတ်ချောင်းကိုက လူစားတာဗျ"

ဘကြီးလည်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်နေရောဗျို့။ ဒီ
တော့မှ မျက်ခုံးဖြူကြီးက ကျေနပ်သွားပြီး စကားဆက်တော့တာဗျို့။

"ကိုယ့်လူက ဒီနယ်ဘက်က မဟုတ်လို့ဗျ၊ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ဟိုတုန်းကဆိုရင်
ကျတ်တွေ တော်တော်ကို သောင်းကျန်းခဲ့တာဗျို့"

"ဟင် ဟုတ်လား ဆရာကြီးရဲ့ ကျုပ်က ကျတ်ဆိုတာ လူတွေ ဖန်တီးပြီး ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလို့ ထင်နေတာ"

"ဘယ့်နှယ် ဖန်တီးရမှာတုံးဗျာ၊ တကယ်ကြုံခဲ့ရတဲ့ လူတွေက ပြန်ပြောတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပေါ့ဗျာ၊ အင်း ပြောရရင်တော့ ကျုပ်အဘကိုယ်တိုင်ကို ကြုံခဲ့ရတာဗျ"

"ဟင် ဟုတ်လား အဘိုး"

ကျုပ်ပါးစပ်ကနေ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတာမျိုး။ မျက်ခုံးဖြူဖြူနဲ့ အဘိုးကြီးက ကျုပ်ကို အကြော်ဝါးရင်းနဲ့ လှည့်ကြည့်တယ်။

"လူလေးက ဒါတွေ စိတ်ဝင်စားတယ်မှတ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး"

ကျုပ်ဘကြီးက ရယ်ပြီးဝင်ပြောတယ်ဗျ။

"ဒီကောင် ကျုပ်တူပါ၊ နာမည်က တာတေလို့ခေါ်တယ်။ သိပ်စပ်စပ်စုစု နိုင်တဲ့ကောင်ဗျ ဆရာကြီးရဲ့"

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကလေးဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှလည်း ဗဟုသုတဖြစ်မှာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ"

မျက်ခုံးဖြူကြီးက ရယ်ရင်းမောရင်း ပြောတာဗျ။ ပြီးတော့မှ သူ့ရှေ့မှာ ငဲ့ထားတဲ့ ရေနွေးပန်းကန်ကို ကောက်ယူပြီး ပါးစပ်မှာ တွေ့လိုက်တယ်။ ဖူးဖူးနဲ့ နှစ်ချက်လောက် မှုတ်လိုက်ပြီး ဖရူး ဖရူးနဲ့ ရေနွေးတွေကို သောက်လိုက်သဗျ။ ပြီးတော့မှ ပြောတာမျိုး။

"ဒီလို ကိုယ့်လူရေ ... ကျုပ်တို့ရွာက မန်ကျည်းတန်း မရောက်ခင်ပေါ့၊ သစ်မလဲရွာလို့ ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်အဘနာမည်က ဘစိုးတဲ့ဗျ၊ အဘက လွှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူဗျ၊ ဘာကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ် သေသေချာချာ ကြည့်ခွင့်ရရင်

တစ်ခါနဲ့ တတ်တဲ့လူဗျ။ ရဟန်းခံရှင်ပြုရှိသမျှ၊ မင်္ဂလာဆောင် ရှိသမျှမှာ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့ နေရာမှာ ကျုပ်အဘက နာမည်ကြီးဗျ။ ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်ဆိုလည်း ကျုပ်အဘ ပါရတာ၊ ရွာထဲ အိမ်ဆောက်ရင် လည်း ကျုပ်အဘ ပါရတာဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အဘကို "သစ်နင်း သစ်ကျိုး၊ ဝါးနင်း ဝါးကျိုး ကိုဘစိုး" တဲ့ဗျ။ အဘက မြင်းလည်း အတော်နားလည်တာ ကိုယ့်လူရေ၊ ကိုယ့်လူလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ "ကျောက်နဲ့မြင်း၊ စိုးစဉ်းသိက ထမင်းဝ" ဆိုတာလေဗျ။ ငွေပေါတဲ့လူတွေက မြင်းကောင်းစီးချင်ရင် ကျုပ် အဘကိုပဲ မြင်း ရှာခိုင်းကြတာဗျ။ အဘရှာပေးတဲ့ မြင်းများ စီးရရင် လွှတ် ဂုဏ်ယူကြတာကလားဗျ။ ကျုပ်မြင်းက ဘစိုးကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးတဲ့ မြင်းဗျ ဆိုပြီး ကြွားဝါပြောကြရတဲ့ အထိပဲဗျ။"

ဘကြီးရော ကျုပ်ရော ခေါင်းလေးတွေညိတ်ပြီး နားထောင်နေကြတာပေါ့ ဗျ။ မျက်ခုံးဖြူ အဘိုးကြီးကလည်း ပြောရကာ အာတွေသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ဗျ။ အာကို ရွှင်နေတာဗျ။ ကျုပ်ကလည်း သူ့အကြမ်းပန်းကန်မှာ ကုန်သွား ရင် မြေကရားထဲက ရေနွေးကို ငဲ့ထည့်ပေးထားရတာပေါ့ဗျ။

"သစ်နင်းသစ်ကျိုး ကိုဘစိုး" ရဲ့သား မျက်ခုံးဖြူအဘိုးကြီးက သူ့ရဲ့ အဖေ ကို သတိရသွားပုံပဲဗျ။

"တစ်ရက်ကျတော့ ကျုပ်အဘဆီကို ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ မြောက်ဘက် ဆယ် တိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ခေါင်းပြတ်တောင်ခြေ ဆင်ကျိုးရွာသူဌေးသား ကို မင်းလွင် ဆိုတာ ရောက်လာတယ်ဗျ။ ဒီတုန်းက ကျုပ်က အသက်ဆယ်နှစ် သားလောက် ရှိသေးတာဗျ။ အဘက အသက်သုံးဆယ် ကျော်လောက်ပဲ ရှိ ဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ဆီကို ရောက်လာတဲ့ သူဌေးသား ကိုမင်းလွင်က အသက် အစိတ်လောက်ဗျ။

"သူက မြင်းကောင်းကောင်း လိုချင်လို့တဲ့။ ဘယ်လောက် ပေးရ ပေးရ

မြင်းကောင်းရရင် တော်ပြီ အဘကိုယ်တိုင် လိုက်ဝယ် ပေးပါလို့ ပြောသမျှ"

"ကျုပ် သတင်းတစ်ခုတော့ စေ့ထားတာရှိတယ် ကိုမင်းလွင်ရဲ့၊ ကျတ်ချောင်းဘက်မှာ မြင်းကောင်းတစ်စီး ရှိတယ်ဆိုပဲ။ အရောင်က အုန်းခွံရောင်တဲ့ဗျ။ မြင်းက ဒေါက်လည်း တော်တော် မြင့်တယ်ဆိုပဲ၊ ဗွေကောင်းလည်း တော်တော်ပါတယ်တဲ့၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေတစ်ဆင့် ပြန်ပြောတာကို ကြားရတာကတော့ တော်တော်ကို သဘောကျစရာပဲ ကိုမင်းလွင်ရဲ့"

"ကိုဘစိုး ကြိုက်တဲ့မြင်းဆိုရင် ကျုပ်က ငြင်းဖို့ လိုဦးမှာလားဗျာ"

ကိုမင်းလွင်က အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ လာတာဗျ။ တစ်ယောက်ကို မြင်းတစ်ကောင်စီနဲ့ လာကြတာ။ ကျုပ်အဘကလည်း သူ့ရဲ့ လက်စွဲတော် တိမ်ညိုဆိုတဲ့ မြင်းညိုကြီးကို စီးလို့ ပေါ့ဗျာ။ ကျတ်ချောင်းကို မြင်းဝယ်ဖို့ သွားကြရောဗျ။

"ဆရာကြီးအဘက မြင်းစီးလည်း ကျွမ်းကျင်တယ် မှတ်တယ်"

"ဟာ ကျွမ်းပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ မြင်းပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ် စီးတတ်တယ်၊ မြင်းဘေးမှာလည်း တွယ်ပြီးစီးတတ်တယ်ဗျ။ တော်ရုံတန်ရုံ မြင်းကြမ်း မြင်းဆတ်များတော့ ကျုပ်အဘဆီကို တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ပို့ထားလိုက်ရင် ယဉ်သွားတော့တာပါ။

အင်း ... အဲဒါနဲ့ စောစောကအကြောင်း ဆက်ရဦးမယ်ဗျို့၊ အဘတို့ ကျတ်ချောင်းရောက်တော့ မိုးချုပ်သွားပြီတဲ့ဗျ၊ အဘတို့လည်း မြင်းသုံးစီးနဲ့ ရွာထဲဝင်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကျတ်ချောင်းကရွာကြီး အကြီးကြီးဆိုပဲ။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေမှ ပေါလိုက်တာတဲ့ဗျာ၊ ခေါင်နှစ်လုံးနဲ့ အိမ်ကြီးတွေ၊ ဆင်ဝင်ကြီးတွေနဲ့ အိမ်တွေ၊ ပြီးတော့ ရွာလမ်းကြီးကလည်း ဖြူးနေတာတဲ့ဗျာ"

"နို့ နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့၊ ဆရာကြီးအဘက ဒီကျတ်ချောင်းကို အရင်မရောက်ဘူးလို့လား"

ဘကြီးက ဝင်မေးတာပျို့၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားဗျ။ ဦးဘစိုးလိုလူက မြင်းတစ်စီးနဲ့ သွားလာနေရဲ့သားနဲ့ ကျတ်ချောင်းကို မရောက်ဖူးသလို အံ့ဩနေတယ်ဆိုတော့ ဘကြီးက အံ့ဩပြီး မေးလိုက်တာပေါ့ဗျာ။

"အဘက ဒီကျတ်ချောင်းကို မရောက်တာ နှစ်တော်တော် ကြာသွားပြီတဲ့ဗျ။ အရင် သူရောက်ဖူးတဲ့ ကျတ်ချောင်းက ဒီလို မဟုတ်ဘဲ အခုလို တအားတိုးတက်သွားတော့ အဘက အံ့ဩ နေတာတဲ့ပျို့၊ ဒီရွာ စီးပွားရေးတော်တော်ကောင်းသွားတာပဲ ဆိုပြီး မုဒိတာ ပွားမိသတဲ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ပဲ ရွာထဲမှာ သွားလာနေတဲ့ လူတွေကို မြင်းအကြောင်း ထောက်လှမ်းရတာပေါ့ဗျာ၊ အရပ် ရှည်ရှည် လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်းကောင်း ရှိသလား၊ မြင်းဝယ်ချင်လို့ပါလို့ အဘက စုံစမ်းတော့ အဲဒီလူက -

"ဟာ ရှိတာပေါ့ မိတ်ဆွေရာ၊ လာပါ၊ ကျုပ် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်"

ဆိုပြီး အဘတို့ကို ခေါ်သွားရောတဲ့ဗျ။ တစ်ရွာလုံးလည်း အောက်လင်းဓာတ်မီးတွေကို ထွန်းထားလိုက်တာ အိမ်စေ့ပါပဲတဲ့ဗျာ။

ဝိုင်းကြီး အကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲမှာ ဆောက်ထားတဲ့ ဆင်ဝင်နဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆီကို အဘတို့ မြင်းသုံးစီးကို ခေါ်သွားရောတဲ့ဗျ။

"ဟာ လာကြပါဗျာ၊ လာကြပါ၊ သစ်ကျိုး ဝါးကျိုး ကိုဘစိုးကြီးတို့ပါလား"

လို့ ဆီးကြိုပြီး နှုတ်ဆက်သတဲ့။ ဒီတော့ အဘက ဒီရွာမှာ ငါ့ကိုသိတဲ့သူ ရှိသားပဲဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားတာပေါ့ဗျာ။ အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး ထိုင်ကြရောတဲ့ဗျို့။

အိမ်ထဲမှာတော့ အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီး ထွန်းထားတာ ထိန်နေတာပဲတဲ့ဗျ။ အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကြီးက အသက် ငါးဆယ်လောက်တဲ့၊

နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားကြီးနဲ့တဲ့။ လူကြီးက ဥပဓိရုပ် ကောင်းကောင်းနဲ့ ခန့် ခန့်ညားညားကြီးဆိုပဲ။ "

"ဪ ... ကိုဘစိုး မြင်းကောင်း ဝယ်ချင်လို့ လိုက်ရှာတယ် မှတ်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးကြီး၊ နို့ ဦးကြီးက ကျုပ်ကို သိနေလို့ပါလား"

"ဪ ... ကိုဘစိုးနယ်၊ သစ်ကျိုးဝါးကျိုး ကိုဘစိုးဆိုတာ မြင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်ဆိုပြီး လူတိုင်းသိနေတာပဲဟာ"

လို့ ပြောသတဲ့ဗျ။ ကျုပ်အဘကလည်း မြင်းဝယ်ဖို့ ဆရာတင်ထားတဲ့ ကို မင်းလွင်တို့ရှေ့မှာ ဒီလိုချီးမွမ်းခံရတော့ စိတ်ထဲမှာ ပီတိဖြစ်သွားတယ်ဆိုပဲ ဗျ။

"နို့ နေပါဦး ဦးကြီးရဲ့ ဦးကြီးဆီမှာ မြင်းကောင်းရှိတယ် ကြားလို့ လာခဲ့ တာဗျ။ မြင်းကောင်းရှိရင် ကြည့်ပါရစေဗျာ"

လို့ ကျုပ်အဘက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောလိုက်တော့ -

"ဟာ ကြည့်ရမှာပေါ့ ကိုဘစိုးရယ်၊ ကြည့်ရပါတယ်"

လို့ ပြောပြီး အိမ်ထဲကို လှည့်ကြည့်သတဲ့ဗျ။ အိမ်ထဲမှာက သူ့ဇနီးရယ်၊ သူ့ သမီးရယ်ပဲ ရှိတာတဲ့ဗျ။

"ဟဲ့ သမီး စောရှင်၊ နှင့်အစ်ကို သီဟ ခေါ်လိုက်စမ်း၊ ဒီမှာ မြင်းဝယ်မယ့်သူ ရောက်နေတယ်၊ မြင်းညိုကြီး ဆွဲလာခဲ့လို့ပြောလိုက်"

"ဟာ အဘ၊ အုန်းညိုကြီးကို ရောင်းတော့မလို့လား၊ အစ်ကိုက အဲဒီမြင်း ကို သိပ်သဘောကျတာ အဘရဲ့"

ကျုပ်အဘက မြင်းရောင်းမှာကို ဝင်ဖျက်နေတဲ့ စောရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသတဲ့။

"စောရှင် သီဟကိုသာ သွားပြောလိုက်စမ်းပါအေ၊ စကား ရှည်မနေစမ်းပါ

နဲ့ ကိုဘစိုးတို့ အချိန်မီပြန်ကြရမှာ"

"အဖေ ဒီမှာ အုန်းညိုကို ဆွဲလာပြီ"

အိမ်ရှေ့ပိုင်းထဲက အသံကြားလို့ အဘတို့က လှည့်ကြည့်တော့ ဓာတ်မီးရောင်အောက်မှာ မြင်းကြီးဆွဲလာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်တဲ့ဗျ။ လုံချည်ကို ခါးတောင်းကျိုက်ထားပြီး ခေါင်းမှာ ပဝါအစိမ်းကလေး ပေါင်းလို့တဲ့၊ တော်တော်ကို ချောမောခန့်ညားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်တဲ့။ သူဆွဲထားတဲ့ အုန်းခွံရောင် မြင်းညိုကြီးကလည်း လှလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ ကိုယ့်လူရာ၊ ဒေါက်ကြီးမှ မြင့်လိုက်တာတဲ့။ ကျုပ်အဘက မြင်းကောင်းတွေရင် ပြေးကြည့်တဲ့လူဆိုတော့ အိမ်ထဲက ချက်ချင်းပြေးထွက်ပြီး မြင်းကြည့်သတဲ့။ အို ... ကြန်အင်ကောင်းတွေ၊ ကောင်းတွေမှ စုံလို့တဲ့ဗျာ။ ဘာပြောကောင်းမတုံး၊ အဘတို့က သူတို့တောင်းတဲ့ဈေးကို တစ်ခွန်းမှ မဆစ်ဘဲနဲ့ကို ဝယ်လိုက်တာတဲ့ဗျာ။ မြင်းဖိုးလည်း ချေပြီးရော မြင်းပိုင်ရှင်လူကြီးက ပြောတယ်တဲ့ဗျ။

"သစ်ကျေးဝါး ကိုဘစိုးကြီး မှတ်ထားဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်က ဦးဒီပတဲ့၊ ဟောဒါ ကျုပ်သား သီဟ၊ ဟိုက ကျုပ်သမီး မစောရှင် ဟိုဘက်ကဟာက ကျုပ်ဇနီး ဒေါ်မာလာတဲ့၊ နောက်လည်း ဒီရွာရောက်ရင် ကျုပ်တို့အိမ်ကို ဝင်ပါထွက်ပါဗျာ၊ ဒီကပြန်ရင် လမ်းခွဲနှစ်ခွဲကို ရောက်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်ဘက်လမ်းခွဲကနေ လိုက်သွားလိုက်၊ တူမောင်တို့နေတဲ့ရွာကို ခဏအတွင်း ရောက်ပါလိမ့်မယ်"

ကျုပ်အဘလည်း သူ့အဖော်နှစ်ယောက်နဲ့ မြင်းပိုတစ်ကောင်ဆွဲပြီး ရွာထဲက ထွက်လာခဲ့ရောတဲ့ဗျို့။

"ရွာကြီးက တော်တော်စည်မဲ့ပုံပဲဗျ ကိုဘစိုးရဲ့"

လို့ ကိုမင်းလွင်က ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ကျုပ်အဘက ...

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ဒီရွာကို ကျုပ်တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်။ ဒီလောက် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း မများဘူးဗျ။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာမှ စီးပွားဥစ္စာ ဖြစ်ထွန်းကြတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ တစ်ရွာလုံး အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေချည်း ဖြစ်ကုန်တာဗျ"

ဒီလိုနဲ့ အဘတို့ လမ်းနှစ်ခွကို ရောက်လာရောတဲ့ဗျို့။ အဘက လမ်းခွဆုံ မှာ ဆင်းပြီးတော့ သူ့မြင်းက ကုန်းနှီးကို ဖြုတ်ယူပြီး မြင်းညိုကြီးကို ကုန်း တင်လိုက်တယ်။ အဘရဲ့ မြင်းကြီး တိမ်ညိုကို ကိုမင်းလွင်က သူ့မြင်းပေါ်က နေ ဆွဲလာခဲ့တယ်တဲ့ဗျ။ အဘက အုန်းညိုလို့ခေါ်တဲ့ မြင်းကြီးကိုစီးရင်း မြင်း ရှင် အဘိုးကြီး မှာတဲ့အတိုင်း ဘယ်ဘက်လမ်းခွကို လိုက်ခဲ့ရောတဲ့ဗျာ။ အုန်းညိုကြီးကိုလည်း အမျိုးမျိုးအား ကြည့်လာသတဲ့ဗျ။ နာရီဝက်လောက် ကြာတော့ အဘတို့လာတဲ့လမ်းက ဆုံးသွားပြီး ရှေ့မှာ ရွာကြီး တစ်ရွာကို သွားတွေ့တယ်ဆိုပဲ။

"ဟာ ဒါ ကျုပ်တို့ရွာပဲဗျ ကိုမင်းလွင်ရဲ့"

"ဟင် ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်တို့ သွားတုန်းက တစ်နေ့ခင်းလုံး မြင်းစီးသွားခဲ့ ကြရတာ၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ကိုဘစိုးရဲ့"

လို့ ကိုမင်းလွင်ကလည်း အံ့သြပြီး ပြောသတဲ့။

"ဟား ဟား ဟား ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြန်မြန်ရောက်တော့လည်း ကောင်း တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် မြင်းကောင်းကြီးတစ်စီးလည်း ရလာခဲ့ပြီပဲ၊ ဟား ဟား ဟား ဟား"

လို့ ကျုပ်အဘက ဝမ်းသာအားရ ပြောသတဲ့ဗျ။ ကိုမင်းလွင်ကလည်း သူ့ရဲ့ အုန်းခွံရောင် အုန်းညိုဆိုတဲ့ မြင်းကြီးကိုပဲ တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတာတဲ့ဗျို့။ အဲဒီညက ခရီးကလည်းပန်းလာ၊ ဗိုက်ကလည်း ဆာဆိုတော့ ထမင်းတန်း စားပြီး အိပ်ကြရောတဲ့ဗျာ။

အမေနဲ့ ကျုပ်လည်း တစ်နေ့လုံး ဆီပွတ်နေကြတာဆိုတော့ ပင်ပန်းပြီး အိပ်ကြတော့တာပေါ့ဗျာ၊ မနက်ရောက်တော့ အစောဆုံး နိုးတာက ကိုမင်းလွင်။ ဒီလူက နိုးတာနဲ့ မြင်းဇောင်း ကိုသွားပြီး သူ့မြင်းကြီးကို ကြည့်တော့တာမျိုး။

"ဟာ ... ဘယ်လိုဟာတုံးဗျ၊ ကိုဘစိုး၊ ကိုဘစိုး လာပါဦးဗျ"

အလန့်တကြား အော်လိုက်တဲ့ ကိုမင်းလွင်အသံကြောင့် ကျုပ်အဘရော၊ ကိုမင်းလွင်နဲ့ အဖော်လိုက်လာတဲ့သူရော အိမ်နောက်ဘက်က မြင်းဇောင်းကို အလန့်တကြား ပြေးကြရောဗျို့၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိတာက ညကမှ ဝယ်လာတဲ့ မြင်းကြီး ပိုးတွေ ဘာတွေများ ထိသွားသလားလို့ပေါ့ဗျာ။

"ဟာ ... ဒါဘာဖြစ်တာတုံး၊ အုန်းညှိကြီးရော"

ကျုပ်အဘအသံဗျ။ အဘ ဒီလောက်အလန့်တကြား အော်တဲ့အသံမျိုး ကျုပ် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးဗျ။ ကျုပ် အိပ်ရာထဲက ပြေးထွက်ပြီး မြင်းဇောင်းကို ရောက်တော့....

"ဟာ ... ခေါင်းကြီးပါလား"

ကျုပ်ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတာမျိုး၊ လူသေထည့်တဲ့ ခေါင်းတလား အဟောင်းကြီးဗျာ။ မြေကြီးတွေတောင် ကပ်လို့ဗျ။

အဘတို့ သေသေချာချာကြည့်တော့ ညက အုန်းညှိဆိုတဲ့ မြင်းကြီးလည်း မြင်းဇောင်းထဲမှာ မတွေ့တော့ဘူးဗျ။ အုန်းညှိကို ချည်ထားတဲ့ကြိုးက ခေါင်းတလားကြီးမှာ ချည်လို့။

"တောက်"

ကျုပ်အဘက တောက်တစ်ချက် ခေါက်တယ်။

"ဒါ ဘာဖြစ်တာတုံး ကိုဘစိုး"

"ကျုပ်တို့ကို ပညာသည် ပြုစားလွှတ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်ဗျ၊ လာဗျာ၊ ကျတ်ချောင်းကို အခုချက်ချင်း ပြန်သွားမယ်၊ တွေ့လို့ကတော့ အသေကို သတ်ပစ်မယ်၊ ဦးဒီပဆိုတဲ့ လူတော့ဗျာ"

အဘက မြင်းစောင်းထဲက ခေါင်းတလားကြီးကို ရွာထဲက လူတွေ မနိုးခင် ခပ်သုတ်သုတ် ထုတ်သွားပြီး သီချိုင်းထဲမှာ သွားပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ညက သူတို့သွားခဲ့တဲ့ ကျတ်ချောင်းဆိုတဲ့ရွာကို ပြန်သွားကြရောဗျို့။

"ဟင် ဟိုရောက်တော့ တွေ့ရောလား ဘိုးရဲ့"

"ဘယ်တွေမှာတုံး မောင်တာတေရဲ့၊ ကျတ်ချောင်းဆိုတဲ့ ရွာကိုရောက်တော့ သူတို့ညက ရောက်တဲ့ရွာမှ မဟုတ်တာ။ အခု ဒီအကြော်တဲကြီးရဲ့ နောက်ကျောက ရွာအတိုင်းပေါ့။ ကျတ်ချောင်းမှာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဆိုတာ သိပ်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါနဲ့ အခြေအနေကို နည်းနည်း လေ့လာကြည့်တော့ ကျတ်ချောင်းသားတွေက ပြောကြသတဲ့"

"ဟာ ခင်ဗျားတို့ ညကရောက်တာ ကျုပ်တို့ရွာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျတ်ရွာကြီးကို ရောက်သွားကြတာ၊ ဒီအနားမှာ ကျတ်ရွာ ရှိတယ်လို့တော့ ကြားဖူးတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့တော့ မရောက်ဖူးဘူး။ တစ်လောကမှ ဆုံးသွားတဲ့ ဘိုးတောင်လုံးဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကတော့ ရောက်သွားဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်။ တစ်ရွာလုံး အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေချည်းပဲတဲ့၊ ဓာတ်မီးတွေမှ ထွန်းထားတာ ထိန်နေတာပဲတဲ့ဗျ။ ရွာထဲမှာ လူတွေစီးပြီး သွားနေတဲ့ မြင်းကြီးတွေဆိုတာ မြင်းကောင်းကြီးတွေ ချည်းပဲတဲ့ဗျ။ အခု ခင်ဗျားတို့ပြောတာနဲ့တော့ ကိုက်နေတာပဲဗျာ"

"ဘယ်က မြင်းကောင်တွေ စီးရမှာတုံးဗျာ၊ အဲဒါ လူသေထည့်တဲ့ ခေါင်းတွေကို သူတို့အစွမ်းနဲ့ မြင်းလုပ်ပြီး စီးနေကြတာဗျို့"

လို့ ကျုပ်အဘက ပြောပြီး ရွာကို ပြန်ခဲ့ကြရတာပေါ့ဗျာ။

ပြန်တဲ့လမ်းမှာ လမ်းနှစ်ခွဆုံတဲ့နေရာလည်း လုံးဝမတွေ့တော့ဘူးတဲ့ဗျ။

"ဟာ ဒါဆိုရင် မြင်းလာဝယ်တဲ့လူတော့ ငွေတွေ ဆုံးသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား အဘိုး" ။

"အေး ... ဆုံးတော့တာပေါ့ မောင်တာတေရယ်၊ သူကိုယ်တိုင် ပါလို့သာ ပေါ့ ပါသာမပါရင် ကျုပ်အဘကို လိမ်တယ်လို့တောင် ထင်ချင်ထင်မှာကွ"

"ကဲ ... အကြော်စားပြီးရင် ကားပေါ်တက်ကြတော့ ကားထွက်တော့မယ်"

ကားဆရာရဲ့ အော်သံနဲ့အတူ "ပြီး ပြီး" ဆိုတဲ့အသံကြီး မြည်လာပြီး ဒေါဂျစ်ကားကြီး စက်နိုးလာပါရောဗျာ။ ကျုပ်ရယ်၊ ဘကြီးရယ်၊ မျက်ခုံးဖြူ အဘိုးကြီးရယ် ကားပေါ်ကို ခပ်သုတ်သုတ် တက်လိုက်ကြတယ်။

"သစ်မလဲ" ဆိုတဲ့ ရွာကိုရောက်တော့ မျက်ခုံးဖြူ အဘိုးကြီးက ကျုပ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းသွားတယ်။ မိုးချုပ်စရောက်တော့ ဒေါဂျစ်ကားကြီး၊ မန်ကျည်းတန်းကို ရောက်ရောဗျို့။

ဘကြီးသူငယ်ချင်း အဘိုးကြီးတွေက ဘကြီးကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာလိုက်ကြတာဗျ။ အဲဒီညက ဘကြီးသူငယ်ချင်း ဦးဘစောရဲ့ အိမ်မှာ ကျုပ်တို့အိပ်တယ်။ ဘကြီးပြောတဲ့ ဘိုးကျော်ပုနဲ့ ဘိုးကရင်ကြီးကလည်း ဦးဘစောတို့ အိမ်မှာ လာပြီးစကားပြောကြကာ သန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန်သွားကြတာဗျို့။ သူတို့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ တော်တော်ခင်ကြတာပဲ။

ကျုပ်ဖြင့် သူတို့ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြန်ပြောနေကြတာကို ကြည့်ပြီး ပီတိတွေ ဖြစ်ရတာ ပေါ့ဗျာ။

နောက်နေ့မနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန် အိပ်ရာက ထကြပြီး ဦးဘစောရဲ့ မိန်းမအနီး သိန်းလှ ချက်ထားတဲ့ ထမင်းပူပူလေးကို အမဲခြောက်ဖုတ် ဆီဆမ်းနဲ့ တစ်ဝစားကြရတယ်ဗျ။ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ မိုးမလင်းခင်ပဲ ဘိုး

ကရင်ကြီး စီစဉ်ပေးထားတဲ့ လှည်းနဲ့ ကုန်းတန်းကို စထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျုပ်တို့ကို လှည်းမောင်းပို့တာက ဘိုးကရင်ကြီးရဲ့သမက် ကိုမိုးခေါင်ဆို တဲ့လူဗျ။ လူပုံက အရပ်ရှည်ရှည် ခါးကိုင်းကိုင်းနဲ့ လှည်းမောင်းတာတော့ လွှတ်ကျွမ်းတဲ့လူဗျ။ နွားအကြောလည်း တော်တော်သိပုံရတယ်။

"ဟင်း နွားပြာကြီး အဖြောင့်ဆွဲလေ တောက်"

နွားတွေကို သိပ်ပြီးအော်တာ ဒေါက်တာလည်း မလုပ်ဘူးဗျ။ နှင်တံလေး ဝှေ့ကာ ဝှေ့ကာနဲ့ပဲ မောင်းတာ။ သူ့နွားတွေကလည်း ဆွဲလိုက်တာမှ တန်း နေတာ။

"မိုးခေါင်ရေ. . ရှေ့ကရွာက ဘာရွာတုံးကွ၊ ငါလည်း မရောက်တာကြာလို့ မေ့နေပြီဟေ့"

"ဘထွေးကလည်း ဟိုမှာ ကညင်ပင်ကြီး မြင်နေပြီကော"

"အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါ "ကညင်တပင်" မို့လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ဘထွေးရဲ့"

"တာတေ မြင်လား ကညင်ပင်အမြင့်ကြီး၊ ရွာပေါ်ကို ကျော်ပြီး မားမား ကြီး ဖြစ်နေတာ"

"မြင်တယ် ဘကြီး"

"အေး အဲဒီကညင်ပင်ကြီးက အသက်ရာကျော်နေပြီကွ၊ အပင်ခြေရင်းက ယောက်ျားကြီး ငါးယောက်ဖက်စာလောက် ရှိတယ်ကွ"

"ဟာ ဟုတ်လား၊ အကြီးကြီးပါလားဗျ"

"ဟုတ်တယ်ကွ တာတေရ၊ ဒီကညင်ပင်ကြီးက အဓိကရ အပင်ကြီးကွ၊ သူ တို့ရွာသားတွေ တစ်နှစ်ကို တစ်ခါ၊ ရုက္ခစိုး ပသတဲ့ပွဲ အမြဲလုပ်ရတယ်၊ ကညင်တပင် ရုက္ခစိုးပွဲဆိုတာ အတော်စည်တဲ့ပွဲကွ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ရုက္ခစိုးကြီးကရော တကယ်ရှိလို့လားဗျ ကိုမိုးခေါင်ရဲ့"

"ဟာ ရှိတယ်ကွ တာတေရ၊ အဲဒီရွာမှာ ကညင်ပင်က ရုက္ခစိုးကြီးကို မြင်ဖူးတဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ရုက္ခစိုးကြီးကလည်း သူတို့ရွာကို စောင့်ရှောက်တယ်ကွ၊ မီးလောင်မှာ မိုးခေါင် မှာ ရေကြီးမှာတွေကို အမြဲ ကြိုတင်ပြီး အိပ်မက်ပေးတာတဲ့ကွ"

"ဪ ဒါဆိုတော့လည်း ပသထိုက်တာဗျာ"

ကိုမိုးခေါင်ကလည်း ဒီနယ်သားဆိုတော့ ဒီဘက်က ရွာတွေအကြောင်း တော်တော်သိတာပေါ့ဗျာ။ တစ်လမ်းလုံး လှည်းမောင်းရင်းနဲ့ ထူးခြားတာတွေ အကုန်ပြောသွားတာဗျာ။ ကညင်တပင်ပြီးတော့ "ကြက်တူရွေးကုန်း"၊ ကြက်တူရွေးကုန်းပြီးတော့ "သဲချောင်း"၊ သဲချောင်းပြီးတော့ "တမာတန်း"၊ တမာတန်းပြီးတော့ "ဘုရားပြို"။

ဘုရားပြိုကိုရောက်တော့ ရှေးဘုရားပျက်ကြီးတစ်ဆူ တွေ့တယ်ဗျာ။ စေတီပျက်ကြီးလေ။ အခုတော့ အုတ်ပုံကြီးဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်နေတဲ့ ပလ္လင်အနေအထားကြည့်တာနဲ့ တော်တော်ကြီးတဲ့ စေတီဆိုတာ မှန်းလို့ရတယ်ဗျာ။

"ဒီစေတီကြီးက တော်တော်ကြီးတဲ့ပုံပဲ ဘကြီး"

ကျုပ်က ဘကြီးကို ပြောတယ်။ ကိုမိုးခေါင်က ကျုပ်ပြော လိုက်တော့ ညောင်ပင်ရော၊ တခြားအပင်တွေရော ပေါက်နေတဲ့ စေတီပျက်ကြီးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး...။

"အစက တစ်ရာရှစ်တောင်စေတီကြီးလို့ ပြောတယ်ကွ။ တို့မိဘတွေ၊ ဘိုးဘွားတွေ ပြောတာကတော့ ဒီဘုရားကြီး အောက်မှာ ဥစ္စာစောင့်သိုက်ကြီး ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ ဥစ္စာစောင့် မောင်နှမ စောင့်တာတဲ့ကွ။ သူတို့က ဘုရင့်သားနဲ့ သမီးလို့ ပြောတာပဲ၊ နှမလုပ်တဲ့သူက ရုပ်ရည်ချောမောတဲ့ လူငယ်

တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီး အဲဒီလူငယ်ကို ဒီဥစ္စာစောင့်သိုက်ထဲအထိ ခေါ်လာခဲ့လို့ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူက ဒေါသတကြီးနဲ့ ထအော်လိုက်တာ ဘုရားကြီးမှာ ချက်ချင်း အက်ကြောင်းတွေထင်ပြီး ပြိုကျသွားရောတဲ့ကွ။ လေလည်းမတိုက်၊ မိုးလည်းမရွာ၊ ငလျင်လည်း မလုပ်ဘဲနဲ့ အလိုလိုပြိုကျသွားတာလို့ တို့ဘိုးတွေ ပြောတယ်ကွ။ အဲဒီကတည်းက အဲဒီသိုက်လည်း ပျောက်တယ်ဆိုပဲ။ ခါတိုင်း ဆိုရင် ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေ ထွက်ထွက်လာတာ တွေ့ဖူးကြတယ်တဲ့။ ဘုရားကြီး ပြိုကျသွားတဲ့နောက် ဘာကိုမှ မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ တချို့က ပြောတာတော့ အစ်ကိုလုပ်တဲ့ သူရဲ့ ဒေါသတကြီး အော်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် ဘုရားကြီး ပြိုကျသွားလို့ သူ့နှမရဲ့ ချစ်သူလူငယ်ဟာ သေသွားသတဲ့။ ပြီးတော့ အစ်ကိုလုပ်တဲ့သူဟာ စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သိုက်ကို ဒီနေရာ မှာ မထားတော့ဘူးဆိုပြီး တခြားကို ချက်ချင်းပြောင်းသွားတယ် ဆိုပဲ။"

"ဒီရွာကို အစက ဘာရွာခေါ်တုံးဗျ"

"တို့ဘိုးတွေ ပြောတာတော့ အစက "စစ်ပင်ကုန်း" လို့ ခေါ်တယ်တဲ့ကွ၊ ရွာဦးရွာဖျားမှာ စစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်ဆိုပဲ။ နောက်တော့ ဒီဘုရားပြို ကြီးကို အစွဲပြုပြီး "ဘုရားပြိုရွာ"လို့ပဲ ခေါ်ကြတော့တာတဲ့ကွ"

ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့ ဘုရားပြိုကြီးကို ကျုပ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဘုရားပြိုကို ကျော်လာတော့ နာရီ ပြန်တစ်ချက် တီးပြီဗျ။ နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ကျုပ်တို့လည်း ကုန်းတန်းကို ရောက်ရောဗျာ။

ကိုမိုးခေါင်ကလည်း ကုန်းတန်းက ဘိုးဘဂျမ်းအိမ်ဝိုင်းကို သိနေတာဆိုတော့ လှည်းကို တန်းမောင်းချတာ။ ကုန်းတန်းက ရွာသိပ်ကြီးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။

"ကိုမိုးခေါင် ဒီရွာ သိပ်မကြီးဘူးနဲ့ တူတယ်ဗျ"

"အေးကွ တာတေရ သိပ်မကြီးလှဘူး၊ အိမ်ခြေ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက် ဆယ်လောက်ပဲရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက နောက်ရွာကွ။ ပထမရွာက ဟိုရှေ့ကို တော်တော်လေး သွားရသေးတယ်၊ "ရွာဟောင်းကြီး" လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါ က ပထမကုန်းတန်းပေါ်ကွာ၊ အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းနဲ့ အိမ် ဆယ့်ငါးအိမ်လောက် ရှိနေသေးတယ်"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ရွာပြောင်းရတာတုံးဗျ"

"အေး ဒီအကြောင်းတွေက ပြောရရင် အရှည်သားကွ၊ မင်း ကုန်းတန်းမှာ မေးကြည့်ရင် သိမှာပါကွာ၊ သိချင်ရင် မေးကြည့်ခဲ့ပေါ့ တာတေရ"

ကိုမိုးခေါင်က ဒါပဲပြောတာဗျ။ လှည်းကလည်း ဘိုးဘုန်းရဲ့ ပိုင်းထဲကို ဝင်ပြီလေဗျာ။

"ဘိုးဘုန်း"

"ဟေး ... ဘယ်သူတုံး"

"ကျုပ်ပါ။ မန်ကျည်းတန်းက ဦးကရင်ရဲ့ သမက် မိုးခေါင်ပါဗျာ"

"ဟာ မိုးခေါင် လာလေကွာ"

အသံက အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်က ထွက်လာတာဗျ။ လူတော့ မတွေ့ရသေး ဘူး။

"ဘိုး ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေကို လာပို့တာဗျ"

"ဟေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေများတုံး မိုးခေါင်ရဲ့"

"ဘုန်း ငါပါကွ၊ မင်းသူငယ်ချင်း စိန်မောင်လေကွာ"

"ဟ စိန်မောင်လား၊ ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ"

အပေါ်ထပ်က ပြတင်းပေါက်မှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာတယ်ဗျ။

ဟာ သျှောင်ထုံးလေးနဲ့ဗျ။ သျှောင်တစောင်းလေး ထုံးထားတာ။ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ဘေးကိုကားလို့။ ကျင်စွယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။ တော်တော်ခန့်ညားတဲ့ အဘိုးကြီးဗျ။ အရပ် အမောင်းကလည်း ကောင်းတယ်။ မျက်နှာကလည်း ပြုံးရွှင်လို့ သူငယ်ချင်း လာတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာ နေလိုက်ပုံများဗျာ။

"ဟကောင် စိန်မောင်လာ၊ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ကွ၊ ဟေ့ သွားကြစမ်း၊ ဧည့်သည်တွေဆီက သယ်ကြလေ၊ ဟိုကောင်တွေ ပြောင်းရှည်တို့ မျက်မှေးတို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြတုံး"

အိမ်အောက်ထပ်က မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်ဗျ။

"တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး အဘရ၊ အဘမြေးတွေ ရွာတောင်ပိုင်းသွားပြီး ကစားကြလို့"

"တယ်ခက်တဲ့ကောင် နှစ်ကောင်ပဲ၊ အားနေရင် ရွာရိုးလျှောက်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးနေတဲ့ ကောင်တွေပါလား၊ သိန်းတင်မရဲ့ ညည်းသားတွေလည်း ပြောထားဦးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ် ဆူလိုက်မယ်တော့"

"မိုးခေါင် မင်းနွားတွေဖြုတ်ပြီး တင်းကုတ်ထဲပို့ အစာကျွေး ရေမိုးတိုက်ကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘိုး၊ ကျုပ် လှည်းဖြုတ်လိုက်ဦးမယ်"

"ပြီးရင် အပေါ်တက်ခဲ့ ကြားလား မိုးခေါင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘိုး၊ ဟုတ်ကဲ့"

"သိန်းတင်မရေ ... ပြီးရင် ထမင်းပွဲ တန်းပြင်တော့ သမီးရေ၊ ငါ့

သူငယ်ချင်း စိန်မောင်ကြီး ဆာလာရောပေါ့၊ လာဟေ့ စိန်မောင် အပေါ်ကို တန်းတက်ခဲ့ သူငယ်ချင်းရေ၊ ငါ့မှာ ဝမ်းသာ လိုက်တာကွာ"

ကျုပ်နဲ့အဘ အပေါ်ရောက်တော့ ဘိုးဘဂျမ်းကြီးက ပြုံးပြုံးကြီးဗျ။ ဘကြီး ကို ကြည့်နေတာ။ အရည်ရည်ရည် ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်းကြီးပါဗျာ။ သျှောင်တစောင်းကိုလည်း ဆီအရွဲသားနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးထားတာဗျ။

"ဘဂျမ်း မင်း ဒီသျှောင်ထုံးကြီးက ရှိနေတုန်းပါလားကွ၊ ငါက ထင်နေတာ ခုလောက်ရှိ မင်းသျှောင်ကြီး ဆံပင်တွေကျွတ်လို့ ပြုတ်သွားလောက်ပြီလို့"

ကျုပ်နဲ့ ဘကြီးက ဝါးကျောဖျာပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ဘကြီးက ဘိုးဘဂျမ်းကို စလိုက်တာဗျ။

"ဟ စိန်မောင်ရ၊ ငါက ဆံပင်လည်း မကျွတ်ဘူး၊ မျက်စိလည်း မမှုန်ဘူး၊ သွားတွေဘာတွေလည်း မကျိုးဘူးကွ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တယ်မသိဘူး"

"ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာတုံး ဘဂျမ်းရဲ့ ၊ မင်းအတိတ်က သီလကောင်းခဲ့လို့ ပေါ့ကွ"

"အေး ဟုတ်မလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ"

ကိုမိုးခေါင်လည်း အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။ ဘိုးဘဂျမ်း သမီးက ကျုပ်တို့ ကို ထမင်းဝိုင်းနိုင်ပြီး ထမင်းကျွေးတယ်။

"အေး စိန်မောင်ရေ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကပဲ ငါ့မိန်းမ မယ်ဆုံ ဆုံးသွားတယ် ကွ၊ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့ ငါ့သမီး သိန်းတင်မတို့ မိသားစုကို ပြန်ခေါ်ထားရတော့တာပေါ့ ကွာ၊ သိန်းတင်မယောက်ျား ငါ့ သမက်စုံက ရွာဟောင်းဘက်ကို သွားတယ်၊ အဲဒီက သူတို့အဘိုးဆရာကြီး ကို သွားပြီး ပဲတို့၊ ဆန်တို့၊ ဆီတို့ ပို့တယ်"

"နို့ အဘိုးဆရာကြီးဆိုတာ ဘယ်သူတုံးကွ၊ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးတဲ့

ဆရာလား"

"မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါတို့အဘတွေ အမေတွေ လက်ထက်က ငါတို့ရွာ ကုန်းတန်းက အဲဒီရွာဟောင်းကြီး နေရာမှာလေကွာ၊ ဒီတုန်းက မဲဝါ ဝင်ပြီးမွေ့လို့ ငါတို့ရွာ ပျက်ပါရောလား။ ဒီတုန်းက အဘိုးဆရာက ငယ်ငယ်ရှိသေးတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာတယ် မသိပါဘူးကွာ၊ သူရောက်လာပြီး လုပ်ကိုင်ပေးလို့ တို့တစ်ရွာလုံး မဲဝါဘေးက လွတ်ခဲ့တာပေါ့"

ကိုမိုးခေါင်က ထမင်းစားရင်း ကျုပ်ပေါင်ကို လက်နဲ့ကုတ်တယ်။

"မေးလေ တာတေ၊ ရွာဟောင်းကြီးအကြောင်းကို မင်းသိချင်တယ်ဆို"

"ဘာတုံးဟ မိုးခေါင်ရဲ့"

ဘိုးဘရမ်းက ကိုမိုးခေါင် ပြောတာကို ကြားသွားပုံ ရတယ်ဗျ။

"ဘိုး ဒီကလေးက ကျုပ်လမ်းမှာ ရွာဟောင်းကြီးအကြောင်း ပြောပြတော့ တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားလို့ သိချင်ရင် ဆိုးကို မေးလို့ပြောတာ"

"နေပါဦး ဒီကလေးက မိုးခေါင်သားလား"

"မဟုတ်ဘူးကွ စိန်မောင်ရဲ့၊ ဒါ ငါ့တူ၊ ငါ့ညီမ ငွေစိန်က မွေးတာ၊ နာမည်က တာတေတဲ့"

ဘကြီးက ဒီတော့မှ ကျုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးတာဗျို့။

"ဪ တာတေက အဘိုးဆရာကြီးကို စိတ်ဝင်စားလို့လား"

"မဟုတ်ဘူး ဘိုးရဲ့၊ ရွာဟောင်းကြီးမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဟာတွေကို ကျုပ်က သိချင်တာပါ"

ကျုပ်က ဘိုးဘရမ်းကြီးကို ပြောပြလိုက်တာဗျ။ ဘိုးဘရမ်းကြီးက ကျုပ်ကို ပြုံးပြီးလှမ်းကြည့်တယ်ဗျို့။

"ဒါဆိုရင် တာတေ မပြန်ခင် ရွာဟောင်းကြီးက အဘိုး ဆရာဆီကို ပို့ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ဘိုးသမက်စုံကို ဘိုးပို့ခိုင်းပေးပါမယ်၊ ဒီမှာ နေကြဦးမှာ မို့လား"

"အေး ရောက်တုန်း သုံးလေးရက်တော့ နေဦးမယ်ကွာ၊ မင်းရော ငါရော အသက်တွေကြီးလာကြတော့ နောက်ဆို တွေ့ချင်မှလည်း တွေ့ကြတော့မှာ"

"ငါက မင်းတို့ကို ကိုးရက်၊ ဆယ်ရက်လောက် နေစေ့ချင်တာကွ၊ စိန်မောင်ရဲ့"

"ဟာ အဲဒီလောက်တော့ နေလို့မရဘူး ဘဏ္ဍမ်းရဲ့ ဒီကလေးက ကျောင်းသားကွ၊ ငါ့ဆီမှာ ကျောင်းလာနေတာ၊ သူကျောင်းတက်ဖို့က ရှိသေးတယ်လေကွာ"

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောထပြီး ကိုမိုးခေါင် ပြန်သွားတယ်။ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ကိုစုံ လိုက်ပို့လို့ ရွာဟောင်းကြီးကို ကျုပ်ရောက်တယ်။ ကိုစုံက လွှတ်သဘောကောင်းတဲ့လူဗျ။ သူလည်းနဲ့ ကျုပ်ကို လိုက်ပို့ပေးတာ။

"တာတေ အဘိုးဆရာကြီးက အသက်ရာကျော်နေပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတွေရင် အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ထင်ရလိမ့်မယ်၊ ပယောဂတော့ လွှတ်နိုင်တဲ့ ဆရာကြီးကွ၊ အခုထိ ဟိုရွာ သည်ရွာကိုကြွပြီး ဆေးကုပေးနေတုန်းကွ။ ကုန်းတန်းကလူတွေ အသက်ကိုလည်း သူပဲ ကယ်ထားတာ။ သူသာ မကယ်ရင် ရွာလုံးကျွတ်သွားနိုင်တယ်ကွ။ ဒါတွေကို ငါတို့ မှီတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ရှေ့ကလူတွေ ပြောခဲ့လို့ သိရတာကွ"

ကျုပ်တို့ ရွာဟောင်းကြီးရောက်တော့ ဝင်ပေါက်ရဲ့ဘေးက ခြုံနွယ်တွေ ကြားမှာ သစ်သားပြားတစ်ချပ်ကို ကျုပ် လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ သစ်သားတိုင်တစ်လုံးမှာ ကပ်ပြီးရိုက်ထားတဲ့ သစ်သားပြားကြီးဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ကျွန်းပြားကြီးလို့ ထင်တယ်။ တော်တော်ကို ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့

သစ်သားတိုင်ကြီးနဲ့ သစ်သားပြားကြီးဗျ။ ကျုပ်ကို ကိုစုံက လှည်းရပ်ပေးတယ်။ ကျုပ်က လှည်းပေါ်က ခုန်ချလိုက်ပြီးတော့ ခြံနွယ်တွေကိုဖယ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ သစ်သားပြားပေါ်မှာ စာလုံးတွေ ထွင်းထားတာမျိုး။

မဖဲဝါမဝင်ရဆိုတဲ့ စာတန်းကို ကျုပ် ဖတ်လိုက်မိတော့ တော်တော်ကို အံ့ဩသွားတာ။ ဟောင်းနွမ်းပြီး ဆွေးနေတဲ့ သစ်သားပြားပေါ်က သစ်ထွင်းစာလုံးတွေကို ကျုပ်လက်နဲ့ ပွတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

"အဲဒီအမိန့်စာတန်းကို အဘိုးဆရာကြီး စိုက်ထားတာတဲ့ကွ၊ ရိုးရိုးစာတန်းမဟုတ်ဘူး၊ အဘိုးဆရာကြီးရဲ့ ပညာတွေနဲ့ စီရင်ထားတာကွ၊ အဲဒီလို စီရင်လိုက်တော့မှ မဖဲဝါလည်း ငြိမ် သွားတာဆိုပဲ"

"ဟင် ဟုတ်လားဗျ၊ ကိုစုံရဲ့"

ကျုပ်တို့ရွာထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဟာ ရွာကြီးမှာ နဲနဲ နောနောမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်တွေပေါက်ပြီး တောအုပ်ကြီးလို ဖြစ်နေပြီပေါ့ဗျာ။ အိမ်တွေက ဟိုနားတစ်လုံး၊ ဒီနား တစ်လုံးဗျ။ အားလုံးပေါင်း ဆယ့်ငါးအိမ်ပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ ရွာရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ စေတီလေးတစ်ဆူကို ခပ်ပြပြလေး လှမ်းမြင်နေရတယ်။

"ကိုစုံ ဒီအိမ်တွေက ဘာဖြစ်လို့ ရွာပြောင်းတဲ့အထဲမှာ ပါမသွားတာတုံးဗျ"

ကျုပ်မေးတော့ ကိုစုံက လှည်းမောင်းရင်း ပြန်ဖြေတယ်။

"သူတို့က အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေလေကွာ၊ ပြီးတော့ မဖဲဝါကလည်း အဘိုးဆရာကြီးကြောင့် ငြိမ်သွားပြီဆိုတော့ သူတို့ အိမ်တွေကို မဖျက်ကြတော့ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့ယာတွေက ဒီမှာ အများကြီး ရှိတာဆိုတော့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေကြတာပေါ့ကွာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက သံဃာတွေကိုရော၊ အဘိုးဆရာကြီးကိုရော ဆွမ်းချိုင့် တစ်လှည့်စီ ပို့ပေးကြတယ်။ အဘိုးဆရာကြီးက

လည်း ကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ အိမ်ကလေးဆောက်ပြီး နေတာကွ။ ဒါလည်း ဒီ လူတွေနဲ့ ကုန်းတန်းရွာသစ်က လူတွေပဲ အားလုံး ဆောက်ပေးထားတာ၊ အုတ်တိုက်ကလေးကွ"

ကျုပ်တို့ ကျောင်းဝင်းထဲကို ဝင်လာပြီး ဆရာတော်ကို ဖူးကြတယ်။ ပြီး တော့ အဘဆရာကြီးရဲ့အိမ်ကို ကျုပ်နဲ့ကိုစုံနဲ့ လာခဲ့ကြတယ်ဗျ။

"ဟဲ့ ငစုံ ဟိုနေ့ကတင် မင်း တစ်ခါလာပြီးပါပကော"

သျှောင်တစောင်းထိုးပြီး နောက်မှီ ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေတဲ့ အဘိုးဆရာကြီးကို ကျုပ် တွေလိုက်ရပြီပေါ့ဗျာ။ လူက ခပ်သေးသေးဗျ။ သိပ်ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း မဟုတ်ဘူး။ အသားတွေက ဖြူပြီး သန့်နေတာ ဗျို့။ အထူးခြားဆုံးကတော့ အဘိုးဆရာကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေပဲဗျ။ ကြည်လင် ပြီး အရောင်တောက်နေတာ။ မျက်နှာက ကြည်လင်သလောက် စိတ်ထားက လည်း ကြည်လင်မယ့်ပုံပဲဗျ။

ကျုပ်လည်း စိတ်ထဲမှာ ကြည်ညိုလာတာနဲ့ အဘိုးဆရာ ကြီးရှေ့မှာ ရို ရိုသေသေထိုင်ပြီး ဦးချလိုက်တယ်။ ကိုစုံလည်း ဦးချတယ်။

"ဒီကလေးက ဘယ်ကတုံး ငစုံရဲ့"

"မြို့ကပါ အဘိုး၊ သူ့ဘကြီးက ကျုပ်ရဲ့ ယောက္ခမနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ အခု ရွာကို လာလည်ကြတာ၊ ဒီကလေး နာမည်က မောင်တာတေပါ အဘိုး၊ သူက ဒီရွာကြီး ရွာသစ်တည်ပြီး ပြောင်းသွားရတဲ့အကြောင်းကို တော်တော် လေး စိတ်ဝင်စားနေလို့ ကျုပ်က အဘိုးဆီကို ခေါ်လာပေးတာပါ အဘိုး"

အဘိုးဆရာကြီးက ပြုံးပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်တယ်။ ကိုစုံ ပြောသလိုပဲဗျ။ အလွန်ဆုံးရှိမှ အသက်ခြောက်ဆယ်ပဲ။ ကိုစုံက ပြောတော့ အဘိုးဆရာကြီး ရဲ့အသက်က ရာကျော်ပြီဆိုတော့ ကျုပ်မှာ ယုံရတောင် ခက်နေတယ်။

"မောင်တာတေက စနေသား ထင်တယ်"

အဘိုးဆရာကြီးက ကျုပ်ကို မေးတယ်။

"မောင်တာ၊ မဲဝါကြီးကို မြင်ဖူးတယ်ထင်တယ်"

ကျုပ် တော်တော်ကို အံ့သြသွားတာဗျ။ ကျုပ်လည်း အဘိုး ဆရာကြီးကို မလိမ်ဝံ့ဘူးဗျ။

"သုံးခါ မြင်ဖူးပါတယ် အဘိုး၊ တစ်ခါက ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဘချစ်နဲ့ ဟားတိုက်တမ်း ဆော့ကြတော့ လူကို အောက်ပြန်ချလို့ မရဘူးဖြစ်နေလို့ ဘချစ်က မဲဝါကို ပင့်လိုက်တာ၊ ဖြူဖြူအရိပ်ကြီးတစ်ခု ရောက်လာပြီး လုပ်ပေးသွားတာ တွေ့လိုက်ရဖူးပါတယ်။ နောက်တစ်ခါကတော့ မြို့က သီချိုင်းပြောင်းတော့ စစ်ဗိုလ်တွေက မဲဝါကိုပင့်ပြီး သီချိုင်းရွေးခိုင်းကြတာပါ အဘိုး၊ ဒီတုန်းက မဲဝါကြီးကို သေသေချာချာ မြင်ရတာပါ၊ ဘချစ်ရဲ့ ဆေးစောင့်ကြီးက ကျုပ်ကို အမြင်ဖွင့်ပေးလို့ မြင်ရတာပါ အဘိုး၊ နောက်တစ်ခါကတော့ ဘချစ်တို့ရွာ ဘုရားပွဲကို လိုက်သွားတော့ ခေါင်းကြီးတစ်လုံးထမ်းပြီး ချောင်းကို ခွကျော်လာတဲ့ မဲဝါကို တစ်ခါမြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါလည်း ဘချစ်ရဲ့ ဆေးစောင့်က အမြင်ဖွင့်ပေးလို့ပါ အဘိုး"

"မြင်တော့ ဘယ့်နှယ်နေတုံး မောင်တာတေ"

"ဟာ အရပ်အရှည်ကြီး အဘိုးရဲ့ ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ"

"ဟား ဟား ဟား ဟား မကြောက်ပါနဲ့ မောင်တာ၊ အဲဒီမဲဝါကြီးနဲ့ မင်းနဲ့ ဟာ တစ်နေ့ကျရင် တော်တော်ကို ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်ဘွဲ့"

"ဗျာ ... ဟုတ်လား အဘိုး"

"မဲဝါက သရဲကြီးတွေဆိုရင် လက်ဝါးကြီးနဲ့ ရိုက်တာကိုတော့ သီချိုင်းရွှေ့တုန်းက ကျုပ် မြင်ခဲ့ဖူးတယ် အဘိုးရဲ့၊ လူတွေကိုရော သူ့လက်ဝါးကြီးနဲ့

ရိုက်လို့လားဗျ"

အဘိုးဆရာကြီးက သူ့ခေါင်းက သျှောင်တစောင်းလေး လှုပ်သွားအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်ဗျ။

"အခုတော့ မဖဲဝါ မဆိုးတော့ပါဘူးကွယ်၊ ကာမဇိဒ္ဓိတွေကလည်း မြင့် သွားပြီလေ။ ဟိုတုန်းကတော့ တကယ့်အရိုင်းအစိုင်းကြီးရဲ့ မောင်တာတေ၊ ဒီရွာကို ကျုပ်ရောက်လာတော့ ရွာထဲ မှာ လူတော်တော်ကုန်နေပြီ။ ကျုပ် သာ အရောက်နောက်ကျရင် တစ်ရွာလုံးတောင် ကုန်သွားလောက်တယ်ကွဲ မောင်တာတေရဲ့"

"ဟာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာတုံး အဘိုးရယ်"

"အင်း မောင်တာတေက တကယ်သိချင် မြင်ချင်လို့လားကွဲ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး၊ ကျုပ် ကြားချင်ပါတယ်ဗျာ"

ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက လွှတ်စပ်စုတဲ့ဟောင် မို့လား။ ဒါမျိုး ကြားရမယ်ဆိုရင် ဘယ်ငြင်းလိမ့်မတုံးဗျာ။

"ဟာ မောင်တာတေ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ်က ထိုင်ပြီး ပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ၊ ကျုပ်မှာရှိတဲ့ ဖြစ်တော်ပေါင်း အင်းချထားတဲ့ အင်း လက်ကိုင်ပဝါကို မောင်တာတေရဲ့ မျက်လုံးမှာ စည်းပေးလိုက်မှာဘွဲ့၊ မောင် တာတွေကိုယ်တိုင် အတိတ်အချိန်တစ်ခုက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ထဲ မှာ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ခံစား မြင်တွေ့နေရမှာကွဲ၊ ကြောက်တတ် လို့ ကတော့ မဖြစ်ဘူး"

အဘိုးဆရာကြီးက ကျုပ် မကြောက်တတ်မှန်း သိရှိပုံပဲဗျ။

"ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး အဘိုး"

"ဟာ ဒါဆို ဟန်ကျပြီပေါ့ကွယ်"

အဘိုးဆရာကြီးကို မကြောက်ဘူးလို့သာ ပြောလိုက်တာဗျ။ တကယ်တော့ ကျုပ်လည်း ကြောက်တတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က လွှတ်စပ်စုတဲ့ကောင် ဆိုတော့ ကြောက်တာကိုမေ့ပြီး စပ်စုနေတဲ့ကောင်ပါဗျာ။

အဘိုးဆရာကြီးက သူ့ဘုရားစင်မှာ ထားတဲ့ ဆေးလွယ် အိတ်ထဲက အင်း လက်ကိုင်ပဝါကို ထပြီးယူတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားစင်မှာ ဖယောင်းတိုင်မီး ထွန်းတယ်။ အဘိုးဆရာကြီးက အသက်ရာကျော်သာ ဆိုတယ်။ လုပ်တာ ကိုင်တာက သွက်လက်ပေါ့ပါးနေတာဗျ။

"ကျုပ်က ဒီနေ့အထိ မြင်းဖြူကြီး တစ်ကောင်စီးပြီး ဒီနယ် တစ်ကျောမှာ ဆေးလိုက်ကုနေတုန်းပါဘွဲ့၊ မောင်တာတေရဲ့၊ ငစုံတို့ မပြောပြဘူးလား"

ကျုပ်တွေ့လိုက်တာကို အဘိုးဆရာကြီးက သိသွားပုံပဲဗျ။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုစုံက လမ်းမှာ ပြောပြပါတယ် အဘိုး"

"အေး အေး"

"ဟုတ်တယ်ကွ တာတေရ၊ အဘိုး ဆေးကုထွက်တဲ့ "ဘော်ဖြူ" ဆိုတဲ့ မြင်း ကြီးက လွှတ်လှတာကွ၊ ရွာဟောင်းကြီးထဲမှာနေတဲ့ ကိုကြီးမောင်စံတို့ အိမ် ဝိုင်းထဲမှာ ထားတာကွ"

"ကဲ မောင်တာတွေ၊ အတိတ်ကာလကို သွားကြည့်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ လားကွဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ"

"ကဲ ဒါဆိုရင်လာ၊ ဘုရားစင်ရှေ့မှာထိုင်၊ ဘုရားကို ရှိခိုး၊ ပြီးတော့ ဟောဒီ ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်၊ ဒါမျိုးက လူတိုင်းကိုတော့ လုပ်ပေးလို့ မရဘူးကွဲ၊ မောင် တာတေလို ပညာဆက်ပါလာတဲ့ သူမျိုးမှရတာ"

ကျုပ်က အဘိုးဆရာကြီး ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ဘုရား

ကို ရှိခိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီခုတင်က အဘိုးဆရာကြီး အိပ်တဲ့ခုတင် ဟုတ်ပုံမပေါ်ဘူးဗျ။ လူနာတွေ ဘာတွေလာ ရင် ဆေးကုတဲ့ ခုတင်ပဲဖြစ်မယ်။ အဘိုးဆရာကြီးက ကျုပ်မျက်လုံးတွေပေါ် မှာ ရှည်ရှည်လေးခေါက်ထားတဲ့ ဖြစ်တော်ပေါင်း အင်းလက်ကိုင်ပဝါ အဖြူ လေးကို စည်းပေးလိုက်တယ်။

"အစကြိုးကြာ ဆယ့်ခြောက်ခါတည်၊ ဟင်္သာကိုးဖြစ်၊ ခြောက်ဖြစ်ကားခို၊ ကျေးညို သုံးခါ၊ သံသာကျူးဟိတ်၊ ကရဝိက်ငါး၊ လေးကား ကိန္နရီ စာမရီ ဆယ့်ငါး၊ မျောက်ကား တစ်ဆယ်၊ ဆင်ဝယ် ဆယ့်တစ် ..."

အဘိုးဆရာကြီးက ကျုပ်က ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ လှဲအိပ်ခိုင်းပြီး ဖြစ်တော် ပေါင်းဂါထာနဲ့ အင်းဟိန်းလိုက်တယ်။ အဘိုးဆရာကြီးရဲ့ အသံဟာ ကြည်လင်ပြီး ဩဇာသံအပြည့် ပါတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိနေတယ်။ အဘိုး ဆရာကြီးက အင်းဟိန်းဂါထာကို ပြန်ပြန်ပြီး ကျော့ရွတ်နေတယ်။ ကျုပ် စိတ်တွေ ဝေဝါးလာပြီ။ ဟာ အိပ်ချင်လိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်မျက်ခွံတွေ အလေး ကြီး ဖြစ်လာ တယ်။ အလေးကြီးဗျ။ တော်တော်ကို လေးတာ။ နောက်တော့ ကျုပ်...

"ဟေ့ကောင်မ ခူးတုပ်စမ်း၊ ငှဲရှေ့မှာ"

ကျုပ် ဆတ်ခနဲတောင် တုန်သွားတယ်ဗျာ။ ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံကြီးက တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတာဗျို့။ အိမ်ဝိုင်းကြီးမှ အကျယ်ကြီး ဗျာ။ သရက်ပင်တွေ၊ မန်ကျည်းပင် တွေကလည်း ဝိုင်းကြီးထဲမှာ အုပ်ဆိုင်း ပြီး မှိုင်းနေတာဗျို့။

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနဲ့ သျှောင်တစောင်းထုံးထားတဲ့ လူကြီးက ပုဆိုးကြီးတိုတို ဝတ်ထားသဗျ။ သူ့ပခုံးမှာလည်း ဆေးလွယ်အိတ်တစ်လုံး လည်း လွယ်ထားတယ်။ သူ့နောက်မှာ သူ့တပည့်နှစ်ယောက် ရပ်လို့ဗျ။ သူ့

လိုပဲ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ ချောင်ထုံးတွေနဲ့ပဲဗျ။ ဆေးလွယ်အိတ် ကိုယ်စီလွယ် ထားကြတယ်။ စောစောက ကြောက်စရာအသံကြီးနဲ့ အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့ လူကြီး ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုက ဒီလူကြီးကို ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေတာဗျ။ ဒီလူကြီးက လက်ထဲမှာ ဆေးနီသုတ် ထားတဲ့ ကြိမ်လုံးကြီး တစ်လုံးလည်း ကိုင်ထားတယ်။

"မြေမှာလျှို၊ မိုးမှာပျံ၊ တိမ်ယံကိုဖောက်၊ တိမ်အောက်မှာ စက်ဖွဲ့၊ ငါဟဲ့ ယောက်ျား၊ ဆရာထွားတဲ့၊ ငါ့စကားနားထောင်၊ ငါခိုင်းတာလုပ်၊ ငါကျွေး တာစား ကြားသလားတဲ့၊ မဖဲဝါ"

ဒီတော့မှ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တယ်ဗျ။ အောင်မယ်လေး ကျုပ် တကယ်ကိုလန့်ပြီး အော်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ထူးတော့ ထူးဆန်း သားဗျ။ ကျုပ်အသံကို ဘယ်သူမှ ကြားပုံမပေါ်ဘူး။ ဝိုင်းထဲက အိမ်မဲကြီးရှေ့ မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူတွေ တစ်ရာလောက် ရှိတယ်ဗျ။ ဒီရွာထဲမှာ လူမှ ကျန် သေးရဲ့လား မသိပါဘူးဗျ။ ဝိုင်းကြည့်နေကြကာ၊ ဆရာထွားဆိုတဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ သူတပည့်နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာဗျ။ အားလုံး ငြိမ် နေလိုက်ကြတာ။ အပ်ကျရင်တောင် ကြားရမယ့် အတိုင်းပဲဗျ။

"မဖဲဝါ၊ ငါဆရာ မောင်ထွား အမိန့်ထားမယ်၊ သေချာ မှတ်သားကာ လိုက်နာပေတော့"

ဟာ မဖဲဝါကြီးမှ မဖဲဝါကြီးအစစ်ပဲဗျ။ ကျုပ်ကို ဘချစ် အမြင်ဖွင့်ပေးလို့ သိချိုင်းပြောင်းတဲ့ညမှာ မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပုံအတိုင်းပဲဗျ။ ဟာ အရပ်ကြီးက ဆယ်ပေလောက်ရှိတယ်။ ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချလို့ဗျ။ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး က ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်လောက်ကြီးတွေမှ နီရဲနေတာဗျို့။ အချိန်က ည ကိုးနာရီလောက် ရှိမယ်။ ဝိုင်းထဲမှာ ကညင်ဆီမီးတိုင်တွေ စိုက်ထားတော့ လင်းထိန်နေတာဗျ။

မဲဝါက ထဘီအနက်၊ အင်္ကျီအနက်ကြီး ဝတ်ထားတာမျိုး။ ဆရာထွားနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကြုံကြုံကလေး ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကြည့်နေတဲ့လူတွေ ကတော့ မဲဝါကို ဘယ်မြင်မှာတုံးဗျာ။ ဆရာထွားရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက် လည်း မြင်ပုံမပေါ်ဘူးဗျ။ ဆရာထွားကတော့ သေသေချာချာကို မြင်နေ တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်ဗျ။ ကြည့်နေတဲ့လူတွေကတော့ ဆရာထွားကိုပဲ ကြည့်နေ ကြတာပေါ့ဗျာ။

"မောင်ထွန်းနဲ့ ငရွှေ ထမင်းဟင်းတွေ သွားယူကြ"

ဆရာထွားရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်က သူတို့နောက်မှာ အသင့်ချထားတဲ့ ထမင်းထုပ်ကိုယူပြီး မြေကြီးပေါ်မှာပဲ ဖြည့်ချလိုက်တယ်။ သူတို့ ထမင်းထုပ် ခင်းတဲ့နေရာက မဲဝါရှေ့တည့်တည့် မဟုတ်ဘဲ ဘေးဘက်ရောက်နေတယ် ဗျ။

"ဟေ့ကောင်နှစ်ကောင် ဟောဒီမှာ လာစမ်း"

ဆရာထွားက ပြောလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက အနီရောင် ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ထမင်းထုပ် ခင်းရမယ့်နေရာကို ထောက်ပြတယ်။ မဲဝါရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်ဗျ။ သူ့တပည့်နှစ်ယောက်က ဆရာထွား ပြတဲ့နေရာကို ထမင်းထုပ် ခင်းလိုက် တယ်။

"မဲဝါ ကျုပ်ကျွေးတာ စားပါ"

ဆရာထွားရဲ့ အမိန့်ပေးသံကြီး ဟိန်းထွက်လာတယ်။

ဟာ စားပြီ။ မဲဝါကြီး စားပြီ။ ဆရာရဲ့တပည့် တစ်ယောက်ကို ဆရာထွား က ရေခွက်တစ်လုံးနဲ့ ရေအပြည့်ခပ်ခိုင်းပြီး မဲဝါရှေ့မှာ ချထားခိုင်းလိုက် တယ်။

"ဟာ ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာ၊ ထမင်းတွေရော၊ ဟင်းတွေရော၊ လျော့လျော့သွားပြီ"

ဟေ့၊ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း"

"အေး ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဟာ ဒါဆိုရင် မဲဝါ တကယ် ရောက်နေတာပေါ့
ဟ၊ ဆရာထွားက တော်တော်ကို စွမ်းတာပါလား"

လူတွေ တိုးတိုး တိုးတိုး ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ဆရာထွားကို ချီးမွမ်း
နေကြတာ။

"ဟေ့ကောင်မတွေ တိတ်တိတ်နေကြစမ်း၊ ဘာမသိ ညာမသိတွေ ရမ်း
ပြောမနေနဲ့၊ မဲဝါဆိုတာ သရဲမဟဲ့၊ ဟိုကဆရာ၊ မြေလျှိုး မိုးပျံနိုင်တဲ့ ဆရာ
တဲ့၊ စောစောက ဆရာထွားပြောသွားတာ နင်တို့ မကြားဘူးလား"

ဟာ ကုန်သွားပြီဗျို့။ ထမင်းရော ဟင်းရော ကုန်သွားပြီဗျို့။ မဲဝါက
ရေခွက်ကို ယူသောက်လိုက်တယ်။

"ဟာ ခွက်ထဲက ရေတွေလည်း လျော့သွားပြီဟေ့"

မဲဝါက မျက်လုံးနီနီကြီးနဲ့ လူတွေကို တစ်ချက်လှည့် ကြည့်တယ်။ လူ
တွေကတော့ မဲဝါ သူတို့ကို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေတာကို မသိကြဘူးပေါ့
ဗျာ။

ဆရာထွားက သူတပည့်နှစ်ယောက်ကို တိုးတိုး၊ တိုးတိုးနဲ့ ပြောလိုက်
တယ်။ ဟိုလူတွေ အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်သွားပြီဗျ။ ဟာ ဘာကြီးသယ်လာတာ
တုံးဗျ။ ဆရာထွားရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်နဲ့ လူငါးယောက်လောက် မပြီး
ယူလာတာဗျ။

ဟာ ဟိုလူတွေ သယ်လာတာ အလောင်းကြီးပါလား။ ဆရာထွားက မဲဝါ
ရဲ့ရှေ့မှာ အလောင်းကို ချထားခိုင်းလိုက်တယ်ဗျို့။ ။

ဆရာထွားက သူ့လက်ထဲက ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ အလောင်းမှာ လွှမ်းထားတဲ့
အညာစောင်လေးကို ထိုးကော်လိုက်တယ်။ ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား။

အပျိုအရွယ်ဗျ။ အများဆုံးရှိမှ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ် လောက်ပဲ ရှိဦးမှာ။ တော်တော်ကိုချောတဲ့ မိန်းမပဲဗျာ။ သေတာနဲ့တောင် မ တူဘူး၊ အိပ်ပျော်နေသလိုပဲဗျ။

ဆရာထွားက သေနေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ မိဘနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက် တယ်။ မိဘနှစ်ယောက် အနားကိုရောက်လာတော့ ဆရာထွားက ပြောသ ဗျ။

"ခင်ဗျားတို့သမီးကို ကျုပ် အခုပဲ အသက်ပြန်သွင်းပေး တော့မှာနော်။ စောစောက ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုပေးထားတဲ့ ကတိတော့ တည်ကြမယ် မို့လား၊ ခင်ဗျားတို့သမီး အသက်ပြန်ရှင်လာ ရင် ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်ပေးစား မယ် ဆိုတာလေ"

"ဟုတ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ သမီးလေး အသက်ပြန်ရှင် လာရင် တော်ပါ ပြီဗျာ၊ ကျုပ်တို့သမီးကို ဆရာနဲ့ ပေးစားပါ့မယ်"

ဪ လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုးလို့ ကျုပ်က သဘော ပေါက်သွားတယ် ဗျ။ ကျုပ်လိုပဲ မဖဲဝါလည်း သဘောပေါက်သွား ပုံပဲဗျ။ သူ့ခေါင်းကြီးကို တ ညိတ်ညိတ်လုပ်နေတယ်ဗျို့။

"ကဲ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ သွားတော့ ရပြီ"

ဆရာထွားက မဖဲဝါဘက်ကိုလှည့်ပြီး ကြည့်တယ်။ လက်ထဲက ဆေး ကြိမ်လုံးကိုလည်း လေထဲမှာ ဝှေ့လိုက်တယ်။

"မဖဲဝါဒီသူငယ်မ သေတာ နာရီပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ အဝေး ကြီးကို မရောက်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါကို နင်လည်း သိတယ်၊ ငါလည်း သိတယ်၊ နင် အခုချက်ချင်း အဲဒီဝိညာဉ် ကိုတွေ့အောင် လိုက်ရှာပါ၊ ချက်ချင်းခေါ်လာ ပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ပြန်သွင်းပေးရမယ်။ တိမ်ညွန့်စားတဲ့ ဆရာထွားရဲ့

အမိန့် အခုချက်ချင်းနာခံစေ။ ငါ့အမိန့်ကို မနာခံရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ နင်
တွေးသာကြည့်ပေတော့"

ဟာ ပျောက်သွားပြီပျို့၊ မဲဝါကြီး ဖြုန်းခနဲ ပျောက်သွား ပြီဗျာ။

"ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား"

ဆရာထွားက သူ့ခေါင်းကြီးကို အပေါ် မော့ပြီး အားရပါးရ အော်ရယ်နေပြီ
ဗျို့

ကြည့်နေတဲ့လူတွေဆိုတာ ပါးစပ်တွေတောင် ဟပြီး ကြက်သေ သေနေ
တာဗျို့။

ကျုပ်စိတ်ထင် ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ မိန်းကလေး ချော
ချောလေးရဲ့ အလောင်းက ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားတယ်။ ဆရာထွားက
မျက်နှာကြီးပြီးပြီး ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ ဟော မိန်းကလေးက လက်တွေလှုပ်
လာပြီ။ ဆရာထွားရဲ့ မျက်နှာကြီးမှာ ရမ္မက်တွေလျှံပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး
အဆီတွေပြန်နေပြီဗျို့။

"ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား"

ဆရာထွား မျက်နှာကြီးကို ကောင်းကင်မော့ကြည့်ပြီး ရယ်နေပြီဗျို့။ ထ
လာပြီ၊ ထလာပြီ။ မိန်းမချောရဲ့ အလောင်းက အသက်ပြန်ဝင်ပြီး ထလာပြီ။

"ဟာ မယ်ရီ ပြန်ရှင်လာပြီတော့၊ အောင်မယ်လေး စွမ်းလိုက်တဲ့ ဆရာ
ထွားရယ်၊ မယ်ရီတော့ ဒီလိုဆရာမျိုးရဲ့ ဆရာကတော်ဖြစ်ရတော့မှာ
ကံကောင်းလိုက်တာဟယ်"

ရွာသူတွေရဲ့ တအံ့တဩ ချီးမွမ်းစကားတွေ ဆိုရုံပဲရှိသေးတာဗျ။ ဆရာ
ထွားက ရမ္မက်တွေလျှံနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မတ်တတ်ထရပ်နေတဲ့ မိန်းမ
ချော မယ်ရီရဲ့အနားကို တိုးကပ်လာ ပြီး မယ်ရီရဲ့ လက်ကလေးကို လှမ်းကိုင်

လိုက်တယ်။

"အီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး"

ဟာ မယ်ရီပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ အော်သံကြီးများ။ တစ်ရွာလုံးကို လွှမ်းသွားရောများ။ ဟာ မယ်ရီက လွှားခနဲခုန် လိုက်ပြီး ဆရာထွားရဲ့ သျှောင်ထုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်ပြီး ခေါင်းစိုက်သွားတဲ့ ဆရာထွားရဲ့ ကျောကုန်းကြီးကို မယ်ရီက လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်လိုက်တာမျိုး။

"ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်းဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း"

ဟာ မရပ်မနားကို ရိုက်တာမျိုး။

"ဝေါ့ ၊ အား အောင်မယ်လေးဗျ"

ဟာ ဆရာထွား နူးထောက်လျက်ကြီးကျပြီး သွေးတွေ ထိုးအန်လိုက်တာများ။ မြေကြီးပေါ်မှာ သွေးအိုင်ကြီးကို ဖြစ်သွားတာဗျ။

ဆရာထွား မျက်လုံးကြီး လန်တက်သွားပြီး မယ်ရီ့ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးထားတယ်။

"ဟား ဟား ဟား ငါ မယ်ရီ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ စည်းကျိုးစည်းပေါက် အောက်လမ်းဆရာ ငထွားရေ ငါမမဲဝါဟဲ့၊ မမဲဝါ ဟား ဟား ဟား"

ဟာ သွားပြီဗျို့၊ ဆရာထွား သွားပြီ။ မြေကြီးပေါ်ကို ဟပ်ထိုးကြီး ကျသွားပြီဗျို့။

"ဟာ ဆရာ၊ ဆရာ"

ဆိုပြီး ဆရာထွားရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက် သူတို့ဆရာဆီကို ပြေးလာကြတယ်။

ဟာ မြန်လိုက်တဲ့ မမဲဝါများ။ မယ်ရီ့ကိုယ်ထဲကို ဝင်နေတဲ့ မမဲဝါက ဆရာထွားရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက် ကျောကုန်းပေါ်ကို သူ့လက်ဝါးကြီးနဲ့ တစ်လှည့်စီ

ရိုက်ချလိုက်ရောဗျို့။

"ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း"

ဘယ်နှချက် ရိုက်လိုက်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူးဗျာ။

"ဝေါ့၊ ဝေါ့"

ဆရာထွားရဲ့တပည့် မောင်ထွန်းရော ရွှေဆိုတဲ့လူရော သွေးတွေ "ဝေါ့"ခနဲ ထိုးအန်ပြီ ဟပ်ထိုးကြီးတွေ ကျသွားကြရောဗျို့။

"ဟာ အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦးဟ"

"ပြေးကြဟေ့၊ ပြေးကြ၊ ဒါ မယ်ရီ မဟုတ်ဘူး၊ မဖဲဝါကြီးတဲ့ ဟဲ့"

လူတွေ ဝရန်းသုန်းကာနဲ့ ဝိုင်းထဲက ထွက်ပြေးကြပြီဗျို့။ ကမ္ဘာပျက်တယ် ဆိုတာ ဒါမျိုး ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

"ဘုန်း ဘုန်း ဘုန်း ဘုန်း"

ဟာ သွားပြီဗျာ။ ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေကို မဖဲဝါ လိုက်ရိုက်တာ၊ အရိုက်ခံရ တဲ့လူတိုင်း မြေကြီးပေါ်မှာ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ဖြစ်ပြီး ငြိမ်သွားကြတာဗျို့။ ဝိုင်း ထဲက လွတ်ထွက်သွားတဲ့လူတွေ နောက်ကို မဖဲဝါ ပြေးလိုက်ပြီး ရိုက်တယ်။

"ဘုန်း ဘုန်း ဘုန်း ဘုန်း"

တစ်ရွာလုံး အော်သံဟစ်သံ၊ ပြေးသံ၊ ငိုသံ၊ ညည်းညူးတဲ့ အသံတွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီး ပျက်နေသလိုပါပဲဗျာ။ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားတယ်တော့ မသိဘူးဗျ။ ကျုပ် ရွာထဲက လမ်းတွေပေါ်မှာ လျှောက်ကြည့်တော့ ရွာလမ်း ပေါ်မှာ အိမ်ဝိုင်းတွေထဲမှာ လဲကျပြီး သေနေကြတာ ဘယ်နှယောက်မှန်းကို မသိပါဘူးဗျာ။

ကျုပ် တစ်သက်မှာ ဒီလောက်များတဲ့ လူသေအလောင်းတွေကို တစ်ခါမှ မြင်ခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာဗျာ။ ကျုပ် ခူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ကို

ကြောက်တော့တာဗျ။

ဟာ ဟိုမှာ မယ်ရီဗျို့၊ မယ်ရီ၊ လူသေတွေကို ကျော်ခွပြီး သွားနေတာ၊ ဆံပင်ဖားလျားကြီး ချလို့ဗျ။ တကယ်တော့ ဒါမဖဲဝါကြီးပေါ့ဗျာ။

"ဟေ့ ရပ်လိုက်စမ်း"

အသံကြီးတစ်သံဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကြည်လင်ပြီး ဩဇာဓာတ် အပြည့်ကိန်းနေတဲ့ အသံပါဗျာ။ ကျုပ် ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင် ကိုစီးပြီး ရွာထဲကို ဝင်လာတဲ့လူဗျာ။ မြင်းပေါ်ကလူကို ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ...

"ဟာ အဘိုးဆရာကြီးပါလား"

ကျုပ်ရဲ့ ကြောက်နေတဲ့စိတ်တွေ ချက်ချင်း ပျောက်သွားတယ်။ ဒူးတွေ လည်း မတုန်တော့ဘူးဗျ။

"မဖဲဝါ ကြားသိစေရမည်၊ အထက်ဆရာကြီးတွေရဲ့ အမိန့်ငါဆရာ အဖေ ရှင်ရဲ့အမိန့်"

ဟော မဖဲဝါ ချက်ချင်း ဒူးထောက်ချလိုက်တယ်။

"နောက်နောင်မှာ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုံးဝမလုပ်ရ၊ နေတဲ့ မြို့ရွာတွေအတွင်း ကို လုံးဝမဝင်ရ၊ သင်္ချိုင်းထဲမှာသာ နေထိုင်ရမည်။ သင်္ချိုင်းမှန်သမျှ သင် အပိုင်စားရာ ဖြစ်ရမည်။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ အမိန့်ကို ဖီဆန်ခဲ့ပါက သင့်ကို ကျောက်တလားနဲ့ထည့်ပြီး မဟာသမုဒ္ဒရာအလယ်မှာ မြှုပ်နှံပစ်မည်။

"ဘုန်း"

ဟာ အဘိုးဆရာကြီး အဖေရှင်ရဲ့ အမိန့်ပြန်တမ်းလည်းဆုံးရော မယ်ရီရဲ့ အလောင်းကောင်ကြီးလည်း ဘုန်းခနဲ လဲကျ သွားရောဗျို့။ မဖဲဝါကြီး ပြန် ထွက်သွားပြီပေါ့ဗျာ။

"လူလေး မောင်တာ၊ မောင်တာတေ"

"ဗျာ အဘိုး"

"လူလေး နိုးပြီလား၊ ခေါင်းထဲမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် အဘိုး"

"အေး အေး ဒါဆိုရင် ထတော့ကွဲ့"

ကျုပ်မျက်လုံးကို စည်းထားတဲ့ လက်ကိုက်ပဝါကို အဘိုးဆရာကြီးက ဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်အိပ်နေရာက ထထိုင်ပြီး အဘိုးကို သေသေချာချာ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

"မောင်တာတေ သိချင်တာတွေ သိရပြီမို့လား၊ အေး အဲဒီ နောက်တော့ ရွာထဲက ကျန်တဲ့လူတွေက အခု လူလေး လာလည်တဲ့ ကုန်းတန်းရွာနေရာမှာ ရွာသစ်တည်ပြီး ပြောင်းသွားကြ တာပေါ့ကွယ်၊ မဲဝါလည်း အခုတော့ အဲဒီ တုန်းကလို မဆိုးတော့ပါဘူး"

ကုန်းတန်းကနေ ဘကြီးနဲ့ ကျုပ် ပြန်လာခဲ့ကြတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးဆရာကြီး အင်းလက်ကိုက်ပဝါစည်းပြီး ကျုပ်ကို ပို့ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကာလ ကြီးက အဖြစ်အပျက်တွေကိုတော့ ဒီကနေ့အထိ မျက်စိထဲမှာ မြင်နေတုန်း ပါပဲဗျာ။
